

ÉBRESZTŐ

2015. FEBRUÁR

Káposztásmegyeri Katolikus Közösség lapja, 25. évf. 1. (132.) szám

Mindenekelőtt szeretnék magyarázatot adni a cím megválasztására. Nem lenne egyszerűbb a Húsvétot előkészítő Nagyböjtről beszélni? Kétségtelenül egyszerűbb lenne, de úgy érzem, mégis valami fontos veszne így el. A latint követő olasz szavak: Quaresima és Pasqua sokkal kifejezőbbek. A szent negyven nap (Quaresima) és az Úr átvonulása („pászkája”) a Bibliában mindig Istenre irányítják figyelmünket. Előkészületünk és ünneplésünk középpontjában ugyanis Jézus Krisztus nem pedig a böjtölő, vagy nem böjtölő ember áll.

Meglehetősen furcsa, zavarba ejtő dolog egy külföldinek magyarázni mit jelentenek a kereszténység legnagyobb ünnepéhez kapcsolódó magyar kifejezések: nagyböjt és húsvét. Mintha számunkra Krisztus húsvéti misztériuma az étkezés és az attól való megtartóztatás szintjén mozogna. Tisztában vagyok azzal is, hogy egyes értelmezések szerint a magyar húsvét szó nem a húshoz való visszatérésből származik, mindazonáltal az emberek többségében óhatatlanul ezt idézi fel.

A szent 40 nap különösképpen is a megtérés ideje. Bár már elmúlt Hamvazószerda, most sem késő a megtérés útjára lépni. Az Istenhez való megtérés ugyanis mindennapos feladatunk. De miről is van szó? Talán nem árt újraolvasni mit ír erről a II. Vatikáni Zsinat, mely annakidején nagy újdonságot jelentett, de – úgy tűnik – több mint 40 év nem volt elegendő a változások teljes körű megvalósulásához. Álljon itt tehát a Sacrosanctum Concilium a liturgiáról szóló konstitúció két idevágó pontja:

„A szent negyvennap

109. A nagyböjt kettős természetét – tudniillik, hogy (1) a keresztségre való emlékezés vagy előkészület és (2) a bűnbánat által a többet imádkozó és Isten ígését figyelmesebben hallgató híveket előkészíti a húsvéti misztérium ünneplésére – mind a liturgiában, mind a liturgikus katekézisben meg kell mutatni. Ezért:

a, a nagyböjti liturgia keresztségi elemeit bőségesebben kell fölhasználni; és ha szükséges, egyeseket a régi hagyományból újra vissza kell állítani;

b, ugyanezt kell mondanunk a bűnbánati elemekről is. Ami a katekézist illeti, a bűn közösségi következményeivel együtt jól be kell vésni a hívők lelkébe a bűnbánatnak azt a sajátosságát, hogy a bűnt azért bánja, mert Isten megbántása az; nem szabad figyelmen kívül hagyni az Egyház szerepét sem a bűnbánattartásban, és sürgetni kell az imádságot a bűnösökért.

A bűnbánat gyakorlatai

110. A nagyböjti bűnbánat ne csak belső és egyéni, hanem külső és közösségi is legyen. Hagymányos gyakorlatait úgy kell átalakítani, hogy megfeleljenek korunk követelményeinek, a különböző vidékek lehetőségeinek és a hívők életkörülményeinek. Ezeket a gyakorlatokat ajánlják a hívők figyelmébe a 22. pontban megnevezett hatóságok.

Nagypénteken, az Úr szenvedésének és halálának napján azonban maradjon meg változatlanul mindenütt a szent húsvéti böjt, sőt ahol ez alkalmasnak látszik, ki kell terjeszteni nagyszombatra is, hogy így emelkedett és fogékony lélekkel érkezzenek el a hívők a föltámadás vasárnapjának örömeihez.” (A II. Vatikáni Zsinat dokumentumai, SZIT 2007²)

A Zsinat tehát kiemeli keresztségünk titkának elmélyítését és a bűnbánatot, különösen annak közösségi formáit. Ennek része az Isten szavára való fokozott odafigyelés és az imádság. Az Anyaszentegyház gondoskodása révén a szentmisében minden nap válogatott olvasmányokat kapunk a belső megújuláshoz. A nagyböjti idő azonban nem önmagáért van, hanem elválaszthatatlanul összefügg a húsvéti misztériummal, Krisztus halál feletti győzelmével. A hagyományos fegyverek: ima, böjt, alalmazna; az irgalmasság testi és lelki cselekedetei eszközök és nem végső cél a szent negyven nap folyamán. Használjuk hát ezeket az eszközöket (a Zsinat kifejezetten ajánlja a nagyszombati böjtot) és így lépünk be mi is abba az isteni valóságba, amit a zsidók a rabszolgaságból való kiszabadításként éltek meg. Az első vasárnapi evangéliumból (Mk 1,12-15) vett „puszta” képe jól jellemzi ezt a készületi időszakot. A magány, a kiszolgáltatottság és az önmagunkkal való szembesülés helye. Ugyanakkor a pusztában, különösen délen, éjszaka csodálatos közelségbe kerülnek a csillagok. Szinte kézzel foghatóvá válik a menny világa. Az ember késztetést kap a végső dolgokról való elgondolkodásra.

Kosinsky Béla

Mostanában történt

December 23-án a pásztorjáték főpróbáját tekinthették meg rászoruló családok, utána a Cipősdoboz akció keretében összegyűjtött ajándékokat adták át nekik a szereplők.

December 24-én és 25-én ellátogattunk a kórházba, hogy egy kis sütemény és énekszó mellett elvigyük Krisztus szeretetének örömhírét a betegeknek.

Idei pásztorjátékunk új köntösben mutatta be a Születés csodáját és aktualitását. Köszönet a rendezőknek, szereplőknek!

December 31-én 18 órakor hálaadó szentmisében mondtunk köszönetet Istennek az évért, ezt követően vidám szilveszteri mulatságon vehettünk részt. Erről szóló írásunkat a 4. oldalon találjátok.

Január 3-án közös rózsafüzérre és szentmisére hívott minket Bíboros úr a fiatalságért, s bár ő maga személyesen végül nem tudott eljönni, újra megtapasztaltuk a közös ima erejét.

Január 4-én Pákozdi Nóri és Szalay Mátyás (Márton) Áron nevű kisfiának keresztelőjét ünnepeltük.

Január 11-én Kocsis-Raszler Hajni és Kocsis Tibor Bejke nevű kislányának keresztelője volt. Az esti szentmisében az új ministránsok avatta fel Béla atya.

Január 17-én szombat este megrendezték az első felnőtt Toppy-t. A vidám együttlét, a sok játék remek alkalom volt a közösség megélésre.

Január 18 és 25. között volt az idei ökumenikus imahét a Krisztus-hívők egységéért. Pénteken közösségünk adott otthont az imatalálkozóknak. A közös Ige-hallgatás és ima után a fiatalok szokásos ökumenikus találkozója tartották templomunkban.

Február 2-án Urunk Bemutatása – Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepét volt, ez a nap a Szerzetesi Hivatások Napja is.

Február 3-án, Szent Balázs püspök ünnepén, az esti szentmisében Balázs áldás, valamint felnőtt katekumenjeink keresztátadási ünnepe volt.

Február 7-én, szombaton napközben a Magyarországi Hit és Fény közösség tartotta Gyertyaszentelő ünnepét templomunkban. Délután az ifjúság farsangja; a „Melkizedek fesztivál” várta a fiatalokat. 5. oldalon írtak fiataljaink.

Február 14-én a gyerekek és felnőttek vidámi farsangi ünnepe volt.

Hagyományainkhoz híven a Házasság hetét lezáró vasárnapon, **február 15-én** ünnepeltünk együtt közösségünk azon házaspárjaival, akik az idén kerek házassági évfordulóhoz érkeznek. Az ő nevüket a hátoldalon találjátok.

Szilveszteri örömnep

Sokáig nem jártam a plébáni-ai „bulikra”. Aztán egy szilveszteri vagy farsangi összejövetelen mégis ott maradtam, és azóta gyakori résztvevője vagyok ezeknek a mulatságoknak.

Szilveszter napján a szentmise után elintéznivalóm volt, nem maradtam az agapén. Amikor 8 óra felé visszaértem, már az asztaloknál ültek a csoportok, akiket a jegyükön lévő azonos jel terelt egybe.

Na, most kereshetem a csoportomat, mondtam magamban, és odaléptem a legközelebbi asztalhoz. És láss csodát! - az asztal közepén az én jelem volt. Nézegettem a csoportot. Talán egy-kettő volt, akit nem ismertem arcról. Ismerkedtek, ami abból állt, hogy az asztalra kirakott képekből kellett egyet kiválasztani, és mesélni róla.

Volt egy Legókat ábrázoló kép, azt választottam. Arról meséltem, hogy, amikor a gyerekeink kicsik voltak, akkor jelent meg a Lego, de nagyon drága volt. Mi elhatároztuk Ilonával, hogy inkább kevesebb ajándékot veszünk a gyerekeknek karácsonyra, szülinapra, de legyen köztük Lego. Az évek során sok Lego gyűlt össze, amivel később az unokák is jól eljátszottak.

Aztán következett a nyelvi vetélkedő, aminek örültem, mert szeretek „nyelvészkedni”, szeretem nyel-

vűnket. Kevésbé ismert szavak jelentését kellett kitalálni meghatározások alapján, amit Béla atya, Antal István és Almási Zsolt adott elő nagyon meggyőzően, bár hármuk közül mindig csak egyikük meghatározása volt igaz. Néztem kis csapatunkat. A csapat fele fiatal, egy ismeretlen szakállas férfi, a másik férfit látásból ismertem, az asztalfőn hallgatag hittanos társam. Megnyugodtam. Valószínűleg nem nekünk kell az első helyezettnek járó gyertyafényes vascsorát eltölteni Béla atyával.

És azok a szavak! Régen hallott vagy egyáltalán nem hallott szavak. És azok a meggyőző magyarázatok. Sokszor mind a három meghatározást elfogadtam volna! De nem lehetett. Gyűltek a találataink. Tisztelettel néztem ismeretlen szakállas csoporttársamra, aki az egyik idegen szóról kapásból megmondta, hogy mit jelent. Végül három hiba becsúszott, de még akkor sem akartam elhinni, hogy másodikkok lettünk!

Aztán jött a tánc. Az én kedvencem a skót tánc. Ahogy kavargunk, próbáljuk elkapni párunkat, akivel végig kellene libegnünk közepén, de ez nem mindig sikerül. Néha elveszítjük őt. Néha ugyanazt a hölgyet egymás után kétszer megforgatjuk az álló sorból. Sebaj! Inkább kétszer, mint egyszer sem. De szeretném látni magunkat felülről! Ahogy a két álló sor elgömbül, megnyúlik, majd össze megy. És mégis nagyon jó. Aztán jön a szirtaki. Ez egy kelle-

mes, pihentető tánc (volna), amíg lassú. De, ha begyorsul! Lehet beszélgetni is. Tánc közben vagy a táncok közötti szünetekben. Keringőzünk. Évek óta látom őt, de nem beszéltem még soha vele. Most megtudok egy-két dolgot róla. Már van mihez kötni az arcát. Fiatal apuka, leülök mellé, váltunk egy-két mondatot.

Aztán egy kellemes meglepetés. Itt van vasárnapi-foci társunk (az aranylábú), aki nehezen jön be a templomba. Nekem ajándék a jelenléte. Már ezért érdemes volt eljönni.

Hamar eljött a 11 óra. Leültünk körbe. Nagy volt a kör. És hálát adtunk. És ment a mikrofon körbe-körbe. Közben egy-egy karácsonyi ének. Kint durrogtak a petárdák, itt bent csend és nyugalom. Hálát adtunk családjainkért, gyerekeinkért, a közösségért, a munkahelyért, az egészségért, a bizakodásért. Úgy elszaladt az idő, hogy észre se vettem. Dyekiss Marika már nyitogatta a pezsgős üvegeket, koccintottunk.

Köszönöm a szervezőknek (István, Anna, Almási házaspár, Marika), hogy megszervezték, a DJ-nek (Emil), hogy volt zene, a táncoktatóknak (János, András, Anca) a tanítást. Köszönöm Andreának, hogy vezette a hálaadást. Külön köszönet a nyelvi játékért. Ha röviden kellene jellemezni együttlétünket, akkor két szót mondanék: békés volt és meghitt. Örültem, hogy ott voltam.

H. A.

MELKIZEDEK FESZTIVÁL

- (fény)képek egy nem szokványos ifi farsang-

"Az idei ifjúsági farsang témája a zenék és a fesztiválok világába röptette vissza a résztvevőket. A kvíz, a vetélkedő, a hirtelen fabrikált, kreatív tánc-koreográfiák is e köré a téma köré csoportosultak. A jelmezzszeny keretei között találkozhattunk a Beatles tagjaival, Beyoncéval, Cseh Tamással és még számos híres zenésszel/zenekarral. Az estet villódzó fények és füst között zártuk egy nagy táncolással. Természetesen a hálaadó imakör sem maradt el. Szervezőként jó volt látni a több, mint 50 összegyűlt fiatalot, a vidám arcokat, és megtapasztalni azt, hogy Isten a legjobb szervező, és minden lehetetlennek tűnő helyzetet képes megoldani és kihozni egy estéből a legjobbat."

Egy szervező

"Nagyon élveztem az egészet, jó volt a hangulat, a társaság és a témája is. A szervezők nagyon jól összehozták, érdekes és vicces programokat csináltak. Szerintem mindentől függetlenül mindenki jól érezhette magát és örülhetett, hogy részese lehetett ennek."

- egy belső résztvevő -

"Nagyon megtiszteltetve érzem magam, hogy részt vehettem a Melkizedek fesztiválon. Barátaim meghívására jöttem, de nem gondoltam volna, hogy a végén ilyen pazar társaságban leszek. A szervezés tökéletes volt. A kvíztől kezdve a táncig, minden remek farsangi hangulatot adott, nem beszélve a rengeteg ötletes jelmezzről. Fantasztikusan éreztem magam, remélem, hogy több ilyen rendezvényre eljöhettek."

- egy külsős résztvevő -

És íme a jelmezzszeny eredménye:

1. Salgótarjáni cigányzenekar (Szabó Kata, Fábri Rita és Peti)
2. Méhek (Árkos Bori és Gergő)
3. (megosztott) Alvin és a mókusok lányok (Géczi Zsanett, Gyurka Tündi, Machalik Regi) és The Beatles (Dreiszker Vili, Ivacs Fülöp, Körtvélyessy Csanád, Veksler Jakab)

Gyere el!

Jézus hívott. Egyszerűen, csendesen, közvetlenül. Hívott, ahogy már oly sokszor. Engedelmeskedtem. Október közepétől a Szentlélek és Béla atya meghívása nyomán elkezdtem járni egy katekézis sorozatra.

Tele voltam kíváncsisággal, mert tudtam, hogy Béla atya nem véletlenül került a közösségünk élére. Mi hát a feladata? Mi újat hoz nekünk?

Minden alkalom számomra kissé szokatlan, de mégis hívogató volt. Egyre jobban vártam ezeket a találkozásokat. Vártam, mert minden alkalom egy kicsit kirángatott, megrázott, elgondolkodtatott az életemmel kapcsolatosan. Azt éreztem, hogy közeledek afelé, amire már régóta készülök, de nem tudtam, hogyan jutok el odáig. Hogy lehetek végre a régi emberből új emberré?

A sorozat vége felé közeledve kissé aggódva, hogy valamit elveszítek, megfogalmazódott a kérdés bennem: hogyan tovább? Nem kellett a válaszra sokáig várnom. Újabb meghívás érkezett. Immár egy hosszú hétvégére. Azonnal igent mondtam, mert egyre jobban vágytam ez által a kis csapat által Jézus társaságában lubickolni. Ami számomra meglepő volt, hogy meghívták a férjemet is. A férjemet, aki nem hívó és nem járt velem ezekre az alkalmakra. Bár úgy gondoltam, hogy esélytelen, mégis tolmácsoltam a Katekéták meghívását.

Az első meglepetés akkor ért, amikor a férjem nem mondott azonnal nemet. Csak csendben, szó nélkül fogadta a meghívást. Ahogy közeledett az időpont, ezt a kérdést többször meg kellett ismételnem, mire egyszer megkérdezte: "De ugye nem lesz túl szentfazeakas?" Nevettem egy nagyot. Akkor már éreztem, hogy a Szentlélek dolgozik az Ő Igenjén.

Napról-napra egyre jobban vártam az utazást, nagyon foglalkoztatott. Az utazás előtt egyik éjjel Jézussal álmodtam, amikor éppen megszólítja későbbi tanítványait, hogy kövessék. Miután összejöttek, megszámlolta őket. Tizenketten voltak. Különös

álom volt. Amikor felébredtem, azt éreztem, hogy én is szeretnék a Tizenkettő közé tartozni. Ezzel a vággyal utaztam el a hosszú hétvégére, ahova férjem is elkísért.

Ez a hétvége egy igazi kalandtúra volt. Megismerhettük és tapasztalhattuk a sötétséget, a magányt éppúgy, mint az azt követő fényt és ragyogást. Lelkileg folyamatos hullámvasutazásban volt részem, mint az igazán és mélyen megélt lelkigyakorlatok alkalmával. A csoda megszületett, jelen volt. Könnyek éppúgy voltak, mint kacagások. Élünk. A szó tiszta és nemes értelmében. Jézusban. Vele és Benne táplálkoztunk, ünnepeltünk, énekeltünk, táncoltunk. Minden ünnepi díszben ragyogott, illatozott.

Mondanom sem kell, hogy szomjam csak nőttön-nőtt, ahogy közeledtünk a búcsúzáshoz. Nagyon intenzíven éltem a választott ígémet: "Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot, mert majd eltelnek vele." Akkor és ott ez be is következett. Körbeültünk és mindenkitől megkérdezték, hogy szeretne-e ezen az úton tovább járni, ami sok megpróbáltatással, önmagunkkal való szembesüléssel, engedelmisséggel, olykor kirekesztettséggel, fájdalommal, halállal fog járni, de ami a keresztelő mendencéhez vezet, ahol újjászülethetünk és elhagyhatjuk régi emberünket.

Ekkor eszembe jutott az álomom. Ahogy sorba mentünk személyről-személyre, elkezdtem számolni az igeneket. Már nagyon vártam, hogy kimondhassam a magam igenjét. Ennél azonban még sokkal jobban vártam férjem válaszát. Remegtem, sírtam és imádkoztam. Imám meghallgatásra talált. Igenje még ugyan bizonytalan volt, de IGEN volt. 11 kimondott igen és 1 vágyakozó, de bizonytalan nyitott mondattal zártunk. Akkor beszélgettem még

Akkor és ott megalakult az első káposztásmegyeri neokatekumenális közösség. A közösség tagja lett az a testvérünk is, aki akkor még bátortalan, bizonytalan volt, tagja lett férjem, és édes nővérem is, amik külön-külön is nagy boldogsággal töltöttek el.

Hogy telnek napjaink? Ahogy eddig és mégsem. Hétről-hétre engedelmisségre vagyunk hívva és örömmel, szívesen várjuk a heti találkozásokat, hogy Isten igéjével táplálkozva, abban megmerítkezve haladjunk az úton. Hétről-hétre újra és újra Vele és Benne táplálkozunk, ünnepelünk, énekelünk, táncolunk. Minden hétféle valódi ünnep.

Szép lassan haladunk azon a lépcsőn lefelé, ami az alámerüléshez, a medencéhez vezet minket, ahol végre megszűnhetünk önmagunk lenni. Ahol lemoshatjuk magunkról a szennyet, ami testünkhöz tapadt, s ahol szívünk-lelkünk újjászülethet.

Gyere hát el Te is! Jézus Téged is hív és nagyon vár!

V. K.

Gyónás másképp. Másképp?!

Kíváncsian mentem első alkalommal Béla atyához szentgyónásra. Úgy fogtam bele, ahogy megszoktam...

... bár készültem rá, hogy rövidebb legyenek, ahogy még Feri atya kérte. Ezzel együtt is meglepődtem, mikor a bemutatkozó beszélgetéssel, mindennel együtt az ajtón kívül voltam kevesebb, mint 10 perc múlva. Kicsit pislogva mentem az autóhoz és ültem be, próbáltam átgondolni, hogy is volt, mi volt az a két mondat, amit útravalóul kaptam. Még az sem jutott eszembe, hogy a kápolnába beüljek egy kicsit. Volt bennem egy kis dac is, hogy na ez most hogy lesz, hogy leszek így több és jobb, ha nem mondják meg, mit csináljak, min változtassak, meg hogy úgyis van Béla atyának itt egyedül elég dolga, majd keresek más atyát, aztán megyek oda gyónni.

Jézus máshogy gondolta. És nagy hála van bennem, hogy a dacom ellenére sikerült ezt észrevennem. Merthogy már másnap látszott, hogy az

életem ugyanúgy elindult felfelé, mint amikor pontos segítséget kaptam, hogy másszak kifelé a lelki sötétségből. Az a két mondat igazán a Szentlélektől jött, mindig a megfelelő időben villant be, hogy átsegítsen a nehéz pillanatokon, hogy tudjak szeretni akkor és ott.

Aztán később, valahol fél füllel, nem is nekem szánva hallottam egy gondolatot arról, hogy Béla atya azért nem támogatja annyira a lelki gondozással egybekötött gyónást, mert az ember óhatatlanul mentegőzik közben a pap előtt. Vagy legalábbis így maradt meg bennem. És ekkor jöttem rá, hogy így van ez nálam is, gyerekkoromban szégyelltem magam a pap előtt, most meg remélem, hogy megért, akkor is, ha küzdök ellene, hogy magyarázkodjak. Pedig ő csak közvetítő. Ésszel tudtam, de jobb, hogy már értem is.

A következő gyónásom a bűnbánati liturgián volt, és ezzel a fél füllel elkapott gondolattal próbáltam odaállni Béla atya mellé, de ténylegesen Isten elé, és minden sallang, személyes gondolat és minden nélkül ledobálni a terheket a lelkemről a lelki tükör szavait kimondva. Hogy te tudod Uram, hogy mit tettem, hogy miért tettem, te tudod a gyöngeségeimet, nem kell azokat megmagyaráznom, csak vedd el őket. Más volt, mint a többi gyónásom, de igazán megszabadított. És biztos, hogy magának a liturgiának a természete is hozta, de még életemben nem vágytam annyira az Oltáriszentség, a Jézussal való egyesülés után, mint akkor.

B. I.

Gondoskodó jelenlét

Az elmúlt években egyre jobban kezdett az ima az életem részévé válni. Ha valami nehézség jött, egyre többször sikerült az imában vigaszt, bátorítást találnom, így egyre jobban éreztem azt, hogy mennyire szeret engem a Jóisten.

Érdekes módon egyre többen kérték meg, hogy imádkozzam értük. A telefonom már több időpontra van beállítva, mindig másért, más imát mondok. Pár hete ötlött fel bennem, hogy olyan sokakért imádkozom, de magamért sohasem.... Bátortalanul, félve mégis elmondtam magamért egy fohászt. Aztán ez lett belőle:

12 növendékem van a váci zeneiskolában, de egy gimnáziumban tanítok kihelyezett tagozatként. Ezt a létszámot mindig tartani kell, ha kimarad valaki, vagy leérettségizik, akkor keresni kell helyette valakit. Most félévkor ketten is kimaradtak, ketten érettségizni fognak idén, egy növendékem pedig, aki jövőre fog érettségizni, jelezte, hogy jövőre már nem fér bele a zongorázás a tanulás mellé. Közben megemelte a KLIK a 18 év feletiek térítési díját és nagyon sokat kell fizetni ezeknek a gyerekeknek. Négyen is vannak, akiket ez jövőre érint. Amikor kiderült, hogy így megcsapanni látszik a növendékek száma, nagyon megrémültem. Hisz van egy ének szakos kolléganőm, aki mindig biztatja a gyerekeket, hogy jöjjenek zongorázni, minden félévben jön is egy, de nekem legalább 6 gyerek kéne... Na, de kétségbeesés helyett imádkozunk! Kértem Jézust, hogy segítsen megoldani ezt a kilátástalan helyzetet. Ismét felhívtam az ének szakos kolléganőt, de nem jelzett vissza. Múlt hét csütörtökön mentem tanítani, és a termem előtt három gyerek várt rám. Gondoltam valamelyik szeretne zongorázni, a barátai pedig elkísérték. Megérzésem nem csalt. Poénból megkérdeztem, hogy mindhárman szeretnének-e zongorázni. "-Nem, tanárnő, igaziból hatan vagyunk, de a másik három társunk nem tudott eljönni." Abban a pillanatban úgy éreztem, hogy ennél nagyobb jelét el sem tudom képzelni Isten szeretetének. Hogy minek aggódom, amikor az "Úr gondoskodik". Így megerősítést kaptam, hogy nem csak a magam erejéből kell járnom az utamat, hanem minden nap - másokért és magamért is - imádkozva, a Jóistenbe kapaszkodva szökdécselhettek. Azóta is minden nap érzem az ő gondoskodó jelenlétét az életemben.

D. Á.

Szolgálni Őt

Sokszor mondják, hogy talán nem is a gyermekek tanulnak szüleiktől itt a Földön, hanem sokszor éppen fordítva – mi szülők lehetünk többek / bölcsebbek / gazdagabbak...általuk.

Ez bizony Velem is megesett már párszor. Legutóbb éppen pár hete. Amikor a (kis)fiamat ministránssá avatták.

Ültem a széksorok egyikében – figyeltem őt, ahogy barátaival ünnepélyesen bevonultak és helyet foglaltak az első sorban. Figyeltem őket – a tizenéves srácokat – mit csinálnak, vajon mit érezhetnek. És rájöttem, hogy irigylem őket! Nem a fiatalságukért – nem a gondtalan gyermekkorukért – nem is azért, mert akkor és ott ők éppen életük egy fontos pillanatát élhették át! Sokkal inkább azért a megfogható szolgálatért, amit éppen felvenni készültek.

Hiszen az ünnepség – az avatás után ők azt vállalták magukra, hogy szolgálni fognak. Heti minimum 2 alkalommal aktív részesei és segítői lehetnek hitünk egyik kiteljesedésének – a Szentmisének.

Irigyeltem őket, hiszen ők heti legalább két alkalommal tehetnek valami kézzelfogható hitükért – szolgálhatnak a Mindenhatónak – pontosan tudják, hogy mi a feladatuk, mi a dolguk, mivel szerezhetnek örömet Neki.

És vajon én – én mit teszek – mit tehetek? Napokig ezen őrlődtem – ezzel feküdtem, ezzel keltem. Ezért és ezzel imádkoztam. Hogy én is tudjak tenni valamit – valami igazi kézzelfogható. Nagyon vágytam rá! Hiszen oly sok jót kaptam már – oly sok köszönnivaló van már az egész eddig életemben és minden napon minden egyes percében! És én hogyan tudom ezt meghálálni???

Aztán egy keddi esti igeliturgián is éppen erre terelődött a beszélgetés. Akkor és ott hozzám az az információ jutott el – leginkább az szólt a szívemhez, hogy mindannyiunknak éppen ott van és az a feladatunk, ahol éppen vagyunk és amit éppen csinálunk. Hiszen hinnünk kell abban, hogy a Jó Isten pontosan tudja mi a terve velünk – és ennek megfelelően pontosan oda „tett” minket ahol nekünk a feladatunk van.

És ha ezen a nem csekélyke felismerésen túljutunk, akkor egyből világosság válik, hogy hogyan is tudjuk Őt szolgálni.

Mindennel. Minden napunk minden egyes pillanatával. Ahogyan és amikor imádkozunk – amit mondunk vagy éppen nem mondunk – amit teszünk vagy éppen nem teszünk – ahogy segítünk másokon – ahogy szeretünk másokat – ahogy sugározzuk magunkból Őt.

Azóta is csodálom a fiúk szolgálatát hétről-hétre, de már nem irigykedve!

Boldogan, hogy ilyen sok tizen – huszonéves fiatal fiú tartja ezt a szolgálatot ilyen fontosnak.

Boldogan, hogy jó páran közülük idejüket szentelik a fiatalabbak tanítására.

Boldogan, hogy igaz barátságok szövődnek – erősödnek meg e közben a szolgálat közben közöttük.

Boldogan, hogy nekik megadatik ez a Közösség, amiben szolgálatnak.

És boldogan – édesanyaként is, hogy a (kis) fiamnak és (legjobb) barátainak ez a szolgálat itt és most megadatik.

Hála legyen érte!

(„ministro” latin szó, jelentése (ki)szolgál)

Cz. M.

Emlékezzünk Dokira

Sokan tudtok plébániánk kapcsolatáról a Dévai Szent Ferenc alapítvány szovátai Szent József Gyermekotthonnal. 2003 óta, mikor Solymár Eszter elment oda egy évre önkéntesnek, már sokan megfordultunk ott és többen rendszeresen vissza is járunk. Mikor Eszter kint volt, az alapítványnak volt egy különleges segítőtje. Sebesi Halmágyi Ildikó református lelkész érezte a hívást, hogy odaálljon a rászoruló gyermekek mellé. Aztán a Gondviselés úgy hozta, hogy Ildikó maga kezdte ellátni ezt a jellegű szeretet-szolgálatot a Szovátától nem messze lévő faluban, Kibéden és a környező falvakban. Először napközök működtetésével, majd egy támogató segítségével Havadtőn, a családjá tulajdonában lévő házat átépítette és elindította a Domus Familiaris Családotthont. Ezzel az otthonnal is sokan találkoztatok a közösségből, az erdélyi zarándoklaton itt volt ugyanis az egyik megálló. Sokakban szép emlék, hogy késői érkezésünk ellenére mekkora szeretettel fogadtak minket és a gyerekek még műsorral is készültek.

Ma több mint 30 gyerek lakik azt otthonban szerény, de rendezett körülmények között. A gyerekek jól neveltek, ügyesek, jól tanulnak. Szerencsésnek mondhatom magam, mert láttam többük fölcseperedését. Láttam azt is, hogy Ildikó milyen nagy odafigyeléssel és körültekintéssel gondoskodik róluk. A gyerekek pedig, akik számunkra sokszor elképzelhetetlen anyagi és lelki nyomorból kerülnek be az otthonba biztonságra és családi környezetre találnak nála.

Kapcsolatunk Ildikóval az évek folyamán barátsággá mélyült. Nem csak vele, családjával is. Édesanyja Enci néni - korát meghazudtolva - hihetetlen energiákkal rendelkezik, mindig derűs és mosolygós. Férjével már felnőtt fiúk mellett az otthonból két lányt is sajátjukként nevelnek. A minap valaki fölhívott telefonon és kérte, hogy imádkozzak, mert Béla, Ildikó férje tragikus hirtelenséggel elhunyt. Nehéz volt magamhoz térni. Vannak emberek, akikről egyszerűen eszünkbe sem jut, hogy a Jóisten előbb szólítsa magához, mint minket. A Doki (foglalkozása szerint házi orvos) ilyen ember volt. Erős, mosolygós, és bár temperamentumos mégis biztonságot és nyugalmat sugárzó. Nehéz elképzelni, hogy amikor legközelebb látogatunk el

hozzájuk már nem lesz ott. Nem köszönt minket kedves mosolyával, nem fogjuk elemezni többé a magyarországi és erdélyi politikát. Neki már az örök világosság fényeskedik. Bár él bennem a viszontlátás bizonyossága, hiányozni fog. Imádkozom azért, hogy Isten adjon erőt vérszerinti és tágabb értelemben vett családjának, hogy tovább tudják folytatni a munkát, ami talán elképzelhetetlennek tűnik a Doki által biztosított háttér nélkül.

B. Sz.

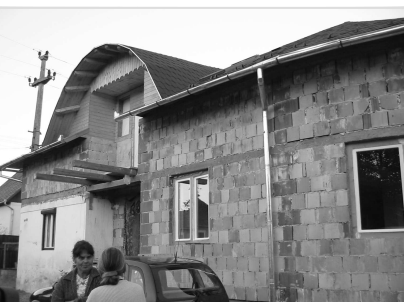
Nem vagyok rá büszke, de ritkán írok az Ébresztőbe. Most azért teszem, mert ilyen módon szeretnék búcsúzni veletek egy jó embertől. Átment a mennyországba. Személyesen talán kevesen ismertük a Közösségből, de aki ismerte, az biztos abban, hogy amit írtam igaz, ez az ember az Atyával van már.

Nekem két dolog él élénken az emlékezetemben Bélával kapcsolatban. Az egyik, hogy mindig úgy tűnt, természetes számára, hogy támogassa a felesége szeretetszolgálatát, holott ez azzal járt, hogy Ildikó nem volt otthon, elvitte azt, ami addig csak kettejüké volt - ételt, bútorokat, időt - a gyerekeknek. Ez engem lenyűgözött. Tetszett ez a magától értetődő összhang, amit a sokévi házasságuk, a közösen megélt évek érleltek. Így utólag értettem meg, hogy részben az ő szeretetkapcsolatuk gyümölcse a havadtői otthon, a kettejük egységéből is született egy hely, ami félárva, rászoruló gyerekeknek ad esélyt a tanulásra. Több gyermekotthont ismerek Erdélyben, egyben volt szerencsém dolgozni is, de a havadtői ház az a hely, ahol mindig csönd van és rend, mikor megyünk, de nem a túlzott fegyelem csendje vagy rendje, hanem inkább a nyugalomé.

A másik emlékem Béláról, hogy milyen féltő szeretettel segített nekünk, mikor balesetünk volt, lecsúsztunk a jeges útról az autóval, egy falura Ildikóék házából. Nekik telefonáltunk a bajban. Hajnalban természetes volt számára, hogy eljöjjön értünk és segítsen rendezni a dolgaink, elvitetni az autót, kipakolni belőle a nem kevés holmit. Ez volt az, amit megtett a legkisebbért abban a helyzetben. Szeretném kérni az imáitokat ennek az Embernek a családjáért, a feleségéért, Ildikóért, a fiáért, menyéért, unokájáért, hogy minél gyakrabban éljék meg

azt, hogy a Mennyország köztünk lehet, benne azzal, akit szeretnek.

S. E.

Csak egy a szükséges

Az Országos Lelkipásztori Napokon két testvérünk vett részt idén, ők hozták el nekünk a magyar Egyház jelenjét, reményét. Töltekezzünk belőle közösen!

Januárban a Gondviselésnek köszönhetően részt vehettünk az Országos Lelkipásztori-Teológiai Napokon. Ezt a találkozót, mely valahol egy kicsit konferencia jellegű, de sokkal inkább egyfajta lelkigyakorlat, minden évben megrendezik papok, szerzetesek és a plébániákon dolgozó világi munkatársak részére. Az idei év jelmondata ez volt: "Csak egy a szükséges" (Lk 10,42). A találkozón előadások és interaktív programok voltak, melyek egyszerre segítettek a személyes Istenkapcsolat elmélyítésében és a plébániai élet küldetésének megértésében. Két fontos gondolatot próbálok tovább vinni, amik egyáltalán nem újak, de annál inkább jó folyton megújítani őket. Az egyik, hogy tényleg csak egy a fontos, az Istenbe gyökerező élet. Mária a jobbik részt választotta... A másik, hogy nyitottnak kell lennem, lennünk a változásra. Még nem vagyok szent, ahhoz tehát, hogy azzá váljak, kikerülhetetlen a változás. Ha nyitott vagyok, nem ragaszkodom a megszokáshoz, az elgondolásaimhoz, hanem hagyom, hogy Isten belépjen az életembe úgy a változás a felé vezető úton fog vinni. Nagyon jó volt megtapasztalni az Egyház élő voltát, találkozni más plébániák tagjaival határon innenről és túlról.

(Szilvi)

Számomra túl azon, hogy kiváló előadóktól nagyon mély és elgondolkodtató elmélkedéseket hallhattunk, a találkozások a legfontosabbak. Találkozni más plébániáról, egyházmegyéből, az országhatáron túlról érkezett papokkal, szerzetesekkel, világiakkal (ahol én voltam kiscsoportban ott volt egy atya Délvidékről, egy Erdélyből, egy a Szombathelyi Egyházmegyéből, egy Pestről, szerzetes Délvidékről, Kárpátaljáról, Szécsényből, világiak szintén mindenfelől), akik lelkesen, csillogó szemmel és hittel mesélték el, hogy Ők hogyan élnek; pl. az egyik atya Délvidéken a „szórványban” lát el 8 falut. Mindegyik nem egészen 100 fős..., elmesélte, hogy hogyan szólította meg először az asszonyokat egy varrókör megszervezésével, majd a varrókör végére tette a szentmise kezdetét, amin így egyre több asszony maradt ott, de addigra besötétedett, így az asszonyokat haza kellett kísérni, ezért a férjek eljöttek először a mise végére, majd mostanra (2-3 év elteltével) már a szentmisére is. Látszott az atyán, hogy ez hatalmas öröm és siker számára, és az is!

Vagy hallani egy másik paptól, hogy a plébániája mellett több fiúját is ellát, a legtávolabbi 150km-re van...

Ezek a történetek (és számos hasonló) segítenek túllátni, túllépni önmagamon, a korlátaimon, a megszokásaimon. Azt éreztem, hogy ezeknek a fényében megkérdőjeleződik, relatívvá válik, de mindenesetre szembesít azzal, hogy mennyi is az (tényleg sok?, mint ahogy néha érzem) amit Istenért teszek...

Nagyon nehéz néhány mondatban összefoglalni az elhangzott elmélkedéseket. Néhány kiragadott gondolat:

- Isten Országát nem mi hozzuk létre. Ajándék. Úgy növekszik, mint a mag, amit elvetettek, növekszik akkor is, amikor a magvető alszik... Isten persze kéri a mi részünket is, de alapvetően Isten Igéje építi. Isten Ország maga Jézus.

- Plébánia: Mennyország élete köztünk, elővételezett Mennyország.

Ha nem tudok szeretetből belehalni a másikba, a másik hibáiba, gyöngeségeibe, akkor nem lesz élet. Meg tudok-e halni a másikért?

- Mindannyian vezetők vagyunk (család, közösség, munkahely); hol vagyok vezető? milyen vezető vagyok? milyen a jézusi vezető? Jézus folyamatosan megerősít a szolgálatban.

- Az ima nem egy dolog a sok közül, hanem az az „Egy dolog”, ami által helyesen látunk.

(és egy provokatív gondolat) Az ima/vallásgyakorlatok által sokszor megvédjük magunkat Istentől. Nem hagyjuk, hogy Isten változtasson.

(Kati)

Azt a fényt, megerősítést és lendületet, amit kaptunk ezen a találkozón, szeretnénk továbbadni mindenkinek, aki nyitott rá. Ezért a Lelkipásztori Napokon elhangzott előadásokat egy-egy alkalommal levétjük majd a templomban, az előadások után pedig lehetőségünk lesz közös beszélgetésre az egyes témákról. Szeretettel várunk ezekre az alkalmakra mindenkit!

Az NDK orvosai a szeretettel gyógyítottak

Decemberben különleges filmbemutatón vehettünk részt templomunk nagytermében. Az NDK orvosai címmel egy felkavaró, feltüzesítő egyház – és kortörténeti dokumentumfilmet láthattunk, melyet a film operatőre, a hazánkban élő olasz fokolarina, Cinzia Panero és a film rendezője, Paál Gergely tett számunkra még személyesebbé.

A 60-as évek elejére az NDK kórházai-
ban alig maradtak orvosok, mert szinte
mindannyian Nyugat-Németországba
menekültek. Nem volt ritkaság, hogy a
betegek meghaltak az orvosi ellátás hi-
ányossági miatt. Chiara Lubich, a
Fokolare Mozgalom alapítója ebben a
nehéz helyzetben nyolc orvost küldött
Olaszországból a drezdai egyházmegye
területén lévő kórházakba.

25 évvel a berlini fal lebontása után Cinzia
Panero fokolarina és Paál Gergely rendező arra vál-
lalkoztak, hogy dokumentumfilmet készítenek az
egykori NDK-ban dolgozó olasz orvosokról, akik
hitték, hogy nem csak a testi bajok, hanem a lélek,
sőt a társadalom egészségét is szolgálhatja, ha vál-
lalják e küldetését. Mi volt ezen orvosok missziójá-
nak valódi célja? A film operatőrével, a hazánkban
élő olasz fokolarinával, **Cinzia Paneróval** beszél-
gettem erről templomunkban a filmvetítés után.

- Amikor felépült a fal, rögtön látható volt, hogy
szükségük van segítségre azoknak is, akik a vas-
függöny mögött maradtak és azoknak is, akik nyu-
gaton éltek ugyan, de lépni nem tudtak feléjük. A
Fokolare Mozgalom tagjaiban már ezekben az
években felmerült kérdés, hogy hogyan nézhetnek
erre a szemük előtt zajló fájdalomra és hogyan tud-

nának erre reagálni? Világos volt a mozgalom or-
vos tagjai számára, hogy van itt egy lehetőség. Eb-
ben a fájdalomban fel lehet ismerni a szenvedő Jé-
zus arcát, amit meg is tudnak gyógyítani. De első-
sorban nem orvosként indultak el a szakmai karri-
erjüket építeni. A szándékuk az volt, hogy a szen-
vedő népek elvigyék a szeretetet a hivatásukkal. A
filmből azonban az is kiderül, hogy ezek az orvo-
sok közben a szakmát is fejlesztették, mert pl. az
aneszteziológia abban az időben ott egyszerűen
nem létezett addig.

- *Ezek az olasz orvosok nem csak a páciensekre
voltak nagy hatással, hanem a német kollégáikra is,
akik közül többen a kommunista párt tagjai vol-
tak...*

- Ilyen szituációk bemutatásával azt akartuk kife-
jezni, hogy akár ma is, ha bármilyen helyzetbe ke-
rülünk – családban, munkahelyen - van egy lehető-
ségünk, amit meg kell ragadnunk. Ez pedig: a
KAPCSOLAT. Ebben a „szakmában” szakértőnek
kell lennünk! Itt van lehetőségünk felülemelkedni
minden nehézségen, különbözőségeken, melyek bi-
zony fel tudnak építeni egy falat az emberek között.

- *Ezek az orvosok ma is úgy nyilatkoznak, hogy va-
lóban szeretni tudták akár még az ügynököt vagy a
besúgót is, mert Jézust látták bennük. Ez tényleg
ilyen egyszerű volt számukra? Hiszen a küldetésük
kockázattal járt...*

- Igen, beszélni a SZERETETRŐL, nem azt jelenti,
hogy nincsenek nehézségek. A szeretet áldozatot
kér: személyeset és közöset is. Biztos, hogy bárki,
aki ilyen helyzetbe kerül, szembe kell nézzen a fé-

félelemmel is. Pszichésen is olyan teher alá kerül, ami lehet, hogy kibírhatatlan számára. De ezeket a nehézségeket felvállalni, egy lehetőség arra, hogy ajándékozni tudjunk valamit magunkból. Mi ugyan most ezekről az orvosokról beszélünk, de ma is van, ahol az egyház szenved, és sokan élnek most is a világon nehéz helyzetben. Azonban azok, akik közösségi lelkiségben élnek, látják az erejét annak, hogy egy lehetőséget hordoznak magukban. Ez pedig a szeretet, ami képes áttörni az olyan korlátokat, mint a félelem, a gyengeség és a bizonytalanság.

- Chiara Lubich is aggódó és gondoskodó figyelemmel kísérte az eseményeket Olaszországból. A film-ből tudjuk meg, hogy Berlint a sebek városának nevezte. Mit adott a Fokolare Mozgalom NDK bölcsője a vasfüggönyön túli országok lelki gyógyításához, hiszen megsebzett volt minden ország?

- Chiara '69-ben ment Berlinbe azért, hogy bátorítson. Ekkor találkozott először azokkal az emberekkel, akik ott éltek. Benne is kialakult egy meggyőződés. Megértette, hogy ez a „szerep”, amit az orvosok elvállaltak, úgy működik mint egy cauterium (vasból készült sebészeti műszer, régen a sebek kiégetésére – H.K.). Ez a cauterium az orvosok kezében a Szeretet volt, amit oda vittek. Ebből bátorságot kaptak azok is,

akik ott éltek, mert képessé tették őket nem csak magukra gondolni, és önmagukban szenvedni, hanem kinyitották őket mások felé. Ilyen módon a keleti blokkban, a vasfüggöny mögött minden országban voltak emberek, akik képesek voltak ezt a szerepet vállalni.

- A film azzal végződik, hogy megmutatja azokat a valóságos falakat (határokat), amelyek még ma is ott vannak a világ számos pontján. A néző így tovább gondolkodhat azon, hogy: vajon az ő környezetében is ott vannak- e a falak? Fizikai és lelki értelemben természetesen. S hogy vajon van- e bátorságunk átlépni ezeket?

Pontosan ezt szerettük volna, hogy mindenki nézzen körül a környezetében és tudjon nyitott maradni a világ szükségletei felé. Amikor készítettük a filmet, sokszor eszembe jutott Ferenc pápa felhívása: az önmagából kilépő, kifelé nyitó egyházzal és sugárzó örömről. Próbáltuk ezt a forgatás alatt is kifejezni és közben olyan sok segítséget kaptunk, amire nem is gondoltunk. Ez a legmélyebb üzenete ennek a filmnek: tegyük meg bátran azokat a lépéseket, melyekre képesek vagyunk és hívjuk a másikat is a kölcsönösségre!

H. K.

(Elhangzott a Kossuth Rádió Tanúim lesztek! c. műsorában 2014.12.11-én)

Mennyire vagyunk egyek?

A Házasság hetén megállunk, kérdéseket teszünk fel, elgondolkodunk. A házasság hivatásáról. És hálát adunk az erőért, a hűségért, amit Istentől kapunk hozzá, sokszor egymáson keresztül.

Évek óta járunk ugyanabba a házasság csoportba, és talán az egész újság sem lenne elég, ha le akarnám írni mindazt a jót, amit az évek alatt kaptunk a csoportvezetőktől, a csoporttársainktól illetve az órákra való készülletekből. Bese Nóri és Tamás Csabi tengernyi feladata mellett mindig lelkesen és felkészülten vezette az alkalmakat, tavaly pedig újítottunk és nemcsak a helyszín változik minden alkalommal (mindig valamelyik házaspár lakása), hanem az adott órára is forgó rendszerben, valamelyik pár készült. Lévén ezek a találkozások a hónap egyik fénypontjai voltak, hacsak nem volt betegség, utazás, igyekeztünk mindig ott lenni.

E rövid bevezető után rátérek az okra, amiért billentyűzetet ragadtam.

Nóri és Csabi vett egy nagy levegőt, és az év eleji első óránkra egy különleges témát választottak: a szexualitás témáját. Gyönyörű téma egy keresztény házasság szemüvegén keresztül. Érzékeny téma. Félelmetes téma. Bátor téma. És végül nagyon fontos téma.

Hiszem, hogy ha nem lett volna ennyire összeszokott a csoport, olyan, amely oly sokat megélt már együtt, ők sem vették volna elő a témát.

Jóllehet magunk is egy másik házasság csoport vezetői, ill. 8 éve folyamatosan a befogadó csoport tagjai vagyunk, és soha nem fukarkodtunk betenni őszintén sikereinket, kudarcainkat, vágyainkat, fájdalmainkat a kis és nagycsoportok „közösébe”, most mégis elbizonytalanodtunk. Míg nagyon szívesen meghallgattuk volna mások tapasztalatait a témában, a gondolatra hogy mi is kitárulkozzunk, összeszorult a szívünk. Ez viszont egy mindent-vagy-semmit dolog, és nem mehetünk oda csak kapni, de semmit nem adni. Fel kellett hát tennünk a kérdést: Felebarátainkkal mennyire vagyunk egyek?

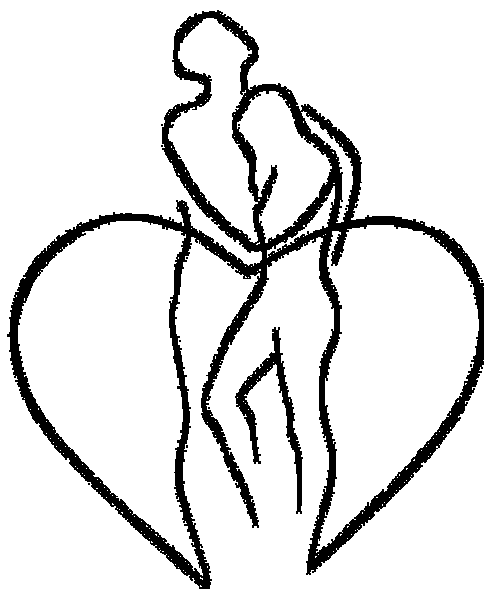
Vettünk hát mi is egy nagy levegőt és a kísértés ellenére (vagy éppen annak tudatosan ellentmondva) elmentünk a találkozóra. Istennek fontos a szexualitás, és hogy azt házasságban éljük meg, ahogy az is, hogy megszépítse a házasságot, és láthatóan az a bizonyos csütörtöki alkalom is fontos volt a számára – kézzel fogható volt, ahogy hárman vezették az alkalmat, Csabi, Nóri és a Szentlélek! Hihetetlen figyelmességgel vezették az órát, egy ponton ketté vált a csoport, és a férfiak és a nők

külön helyiségben vitatták meg a belső kérdéseket, tapasztalatokat. Anonim papírokon dobhattuk be a közösbé a pozitívumokat, negatívumokat, bármit. Nem gondolom, hogy bárkinek bármi megoldás egyetlen ilyen alkalom, de nagyon komoly rádöbbenések voltak (Te is más vagy, Te sem vagy más), hogy mennyire különbözik az a kép, ami a fejünkben él „másokról” és a valóság. Pedig tényleg mások vagyunk és ott, akkor első kézből megismerkedhettünk olyan fogalmakkal és dolgokkal,

amik már régóta érdekeltek minket csak nem volt fórum, ahol beszélhettünk volna róla. (Én nagy érdeklődéssel hallgattam pl. az egyház által javasolt születéstervezési eljárásokról).

Ott ültem, és még jobban, mint általában sajnáltam minden világi férfit és nőt, aki soha senkivel nem beszélhet őszintén a szexualitásról és inkább hallgatva a „világ szavára” elhagyja a családját, szeretőt tart vagy csak pótcelekvésekbe, alkoholba, önmegvalósításba menekül. Köszönöm még egyszer Nóriéknak a bátorságot, őszinteséget és hogy fontosnak tartották – valóban az!

Sz. T.

Rekviem az Egyház szolgáiért

Egy borsodi kis faluban születtem, mélyen vallásos görög katolikus családban. Korai gyermekkoromtól bekapcsolódtam a templomunk életébe. Gyakorta harangoztam, ministráltam, szüleimmel részt vettem a templomtakarításban, kertrendezésben. Napjaim fontos eleme volt a hittanóra, reggeli és esti mise, vecsernye (délutáni ima), házaknál tartott Rózsafüzér ima, egyházi ünnepeken való aktív részvétel.

Amikor én gyermek voltam, több ezer lelket befogadó falucska volt a Hernád partján. Sokan mezőgazdaságból éltek és még többen ingáztak a gyárakba. A hitélet fontos helyet töltött be az emberek életében. Bár megosztva: görög katolikus, római katolikus és református hívőkre, de az egység nagyon is szembetűnő volt, Jézus Krisztus egyháza iránt érzett felelősség, elkötelezettség. Micsoda bizalommal, szeretettel törődtek a saját templomaikkal, minden egyházi tulajdonnal, építve és szépítve azokat.

Soha nem hallottam panaszkodni szüleimet, nagyszüleimet, ha templomi feladat volt, hogy „fáradt vagyok...vagy megy a sorozatom a tévében” (sokáig tévénk sem volt). A munkában megkérgesedett kézzel, fáradhatatlanul tették a dolgukat.

Ezt a mély érzést a Jóisten kegyelméből a hittel kapjuk, ami arra ösztönzi a keresztény embereket, hogy lemondva saját kis va-

gyonukról, idejükéről, szellemi és lelki kapacitásukról átadják, hozzátegyék szeretett egyházunk értékeihez. Évszázadokon át mindez felismerhető, nemzedékeken átívelő, névtelen ősök/hősök életében, akik egy miseruhát, oltárterítőt, ikont, vagy egy rendezett templomkertet tettek az egyház értékeihez, nem várva köszönetet érte. Sziklára épített Anyaszentegyházunk kétezer éve virágzik, örök hála ezért az ismeretlen szenteknek, a sok-sok egyszerű embernek, akik nevét nem tudjuk, de jelen vannak minden téglában és terméskőben, lelkünkben és az egyetemes szeretetben.

Mindez példa értékű nekem/ nekünk a ma élő keresztények számára, életünket hozzáigazítva az egyház életéhez keresve azt, hogy mit tehetek itt és most egyházunkért, közösségünkért.

A gyakori odagondolással a lelkemben mély hívást érzek és szeretettel kapcsolódom be az éppen aktuális tennivalókba, bármiről is legyen szó.

Úgy gondolom az a feladatunk, hogy betartsuk az egyház írott és íratlan szabályait, az ünnepeket szépen megéljük, hogy az utánunk jövő generáció: gyermekeink, hívő és nemhívő számára példakép és erős jellemformáló legyen, ezzel építve tovább tégláról-téglára Jézus Krisztus egyházát.

Cs. I.

Az idei ökumenikus imahét igéje: „Adj innom!” Az első találkozó nagyon különleges volt. Az Újpest-Megyeri Katolikus templomba belépve érdekes látvány fogadott: az oltár lépcsője szépen megterítve, rajta pohár, bögre, kancsó, vödör, kisebb-nagyobb méretben. Azután bevonultak az atyák és a lelkészek. Öröm volt látni az újonnan kinevezett plébánosokat (köztük kedvenc Béla atyánkat). A házigazda, Gábor atya profi módon vezette az imaórát, beszédet mondott Szigethy János református lelkész.

Fiatal korom óta a különböző munkahelyeimen mindig volt más vallású kolléganőm. Előbb-utóbb kiderült, hogy hívők vagyunk és szerencsére nem volt köztünk soha ellentét és örültünk annak (különösen a kommunista időkben), hogy minket Jézus szeretete összetart. Ha valami probléma, baj volt/van, szoktunk egymásért imádkozni.

A férjem a helyi, református gyülekezetbe tartozik. Úgy szervezzük az életünket, hogy havi legalább egy alkalommal eljussunk egymás templomába (sok ünnepünk miatt a férjem többször van nálunk, mint én náluk.)

Az imahét első napja volt az utolsó munkanapom. Úgy érzem, a Jóisten igazán széppé, ünnepivé tette azzal, hogy a munkahelyi búcsúzás szomorúságát a testvérekkel való találkozás örömevé változtatta. Jézus beszéde a samáriai asszonnyal nekem is felhívás a nyugdíjas éveimre: „igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is azt kívánja, hogy ilyenek legyenek az Őt imádók.”

Sz. M.

ISTEN ÉLTESSE JUBILÁNS HÁZASAINKAT

5. házassági évfordulójukat ünneplik:

*Lang Ádám és Bognár Katalin
Nagyváradi János és Szlovák Margit*

10. házassági évfordulójukat ünneplik:

*Szabó Tibor és Nagy Edit
Sári Balázs Bence és Ratkai Anikó
Smohay Ferenc és Simon Gyöngyvér
Györök László és Pardiuka Tímea
Csizmazia Ákos és Tót Erika*

15. házassági évfordulójukat ünneplik:

*Farkas László és Bonyár Katalin
Horosz Áron és Tóth Anna
Molnár Levente és Fekete Csilla
Várhegyi Norbert és Zsámboki Márta*

20. házassági évfordulójukat ünneplik:

*Faller Gyula és Mucsi Zsuzsa
Demők Ferenc és Fodor Ágnes*

*Selyem Zsolt és Máthé Hajnalka
Kubik Zoltán és Vincze Ildikó*

25. házassági évfordulójukat ünneplik:

*Lowack Tamás és Szabella Krisztina
Egri Róbert és Kozma Klára
Tóth Márton és Benczek Beatrix
Lotz Károly és Káli Anikó*

30. házassági évfordulójukat ünneplik:

*Szabó Zsolt és Nyitrai Szilvia
Szabó János és Szemerédi Hajnalka
Zábori Zoltán és Kukkel Éva*

45. házassági évfordulójukat ünneplik:

*Farkas Géza és Hainrikffy Katalin
Bonyár Zoltán és Pókay Mária
Csépanyi Balázs és Móczár Klára
Makai Ákos és Margit
Sillye Jenő és Gerber Julianna*

Zarándoklat 2015.

Észak-Itália és Dél-Svájc

Piemonte – Liguria – Lombardia – Veneto –
Ticino

2015. június 22-28.

Előzetes program:

1. nap (hétfő): Gyülekezés a plébánia melletti parkolóban 5:30-tól, indulás 6 órakor a Nagykanizsa, Maribor, Ljubljana, Mestre, Milano útvonalon Vercellibe. Vacsora és szállás a Modo Hotel***-ben.
2. nap (kedd): reggeli után városnézés és Eukarisztia a székesegyházban; ebéd a szállóban majd indulás Torinoba. A torinói halotti lepel megtekintése a székesegyházban idegenvezetéssel. Valdocco, a Segítő Szűz Mária Bazilika megtekintése. Vacsora és szállás Torinoban.
3. nap (szerda): reggeli után indulás Pineroloba. Városnézés a püspöki székhelyen. Ebéd Riva di Pineroloban. Indulás az Asti, Alessandria, Ovada útvonalon Genovaba. Eukarisztia, vacsora és szállás a Nostra Signora della Guardia kegyhelyen.
4. nap (csütörtök): reggeli után a genovai akvárium és a székesegyház megtekintése. Ebéd a szálláshelyen majd indulás a Tortona, Vercelli, Biella útvonalon Oropa kegyhelyéhez. Eukarisztia a kegytemplomban, majd vacsora és szállás a közeli szálláshelyen.
5. nap (péntek): reggeli után indulás Varesebe. A svájci Lugano és az olasz Como megtekintése. Vacsora és szállás Albinoban (Padri Dehoniani).
6. nap (szombat): reggeli után Sotto il Monte (Szent

XXIII. János pápa szülőfaluja) megtekintése idegenvezetéssel. Ebéd a szálláson, majd indulás Veronaba. Vasárnap Eukarisztia, vacsora és szállás Veronaban.

7. nap (vasárnap): reggeli után indulás Budapestre. Vásárlási lehetőség egy olasz áruházban és utazás Szlovénián át haza. Várható érkezés a plébániára a késő esti órákban.

Költségek: 300 euró + 30.000Ft + kb. 30 euró belépőkre
Az ár tartalmazza a buszos utazás, a szállás (kétágyas szobában), a csaknem teljes ellátás (hétfő vacsorától vasárnap reggeliig) és a csoportos biztosítás díját.

Jelentkezés: az irodában, vagy Béla atyánál a személyes adatok megadásával és 30 ezer forint előleg befizetésével.
Tel: 20 7752818, e-mail cím: kosinskybela@gmail.com

ÉBRESZTŐ

A Káposztásmegyeri Szentháromság Plébánia lapja

Szerkesztésért felelős:

Tamásné Bese Nóri, Szalma Dóri
Szerkesztésben segítenek: Demjén Emi,
Dyékiss Marika, Hámori Kinga, Harnos Jenci,
Körtvélyessy Zsuzsi, Kucharik Andi,
Machalik Kriszti, Szirmai Tamás
Korrektúra: Körtvélyessy Zsuzsi
Képek: Farkas Géza,
Tamásné Bese Nóra, Végh András
Címlap forrása: www.dioceseofscranton.org